

1.

Има нешто готово мазохистичко и депресивно у размишљању и писању о српској политичкој сцени данас. А још је депресивније када тај поглед компарирамо са светом око нас у којем све ври од догађаја и врца од историје и политике (са великим „И“ и великим “П”), разуме се, са свим изазовима, опасностима, али и приликама које из таквог глобалног врења могу произаћи.

Данашњи свет се, реално гледано, налази усред процеса великих тектонских промена које мењају владајуће односе и појмове. Чак и пре овог најновијег украјинског заостравања које је односе између Русије и Запада довело на ивицу ножа, било је јасно да се човечанство креће у правцу могућег глобалног сукоба (што, наравно, не значи да ће он избити данас или сутра). А чак и „мејнстрим“ аналитичари све чешће о могућем рату говоре као о реалној опцији. При томе, тај рат не мора нужно бити „врућ“, оружани, са тенковима и ракетама (мада ни он уопште није искључен), него превасходно медијски, економски и идеолошки. Заправо, кад мало боље погледамо, видећемо да су елементи сва ова три рата већ увелико присутни и да је са избијањем украјинске кризе дошло до њихове ескалације.

Насупрот томе, чини се као да су Србија и Срби своје битке, победе и поразе, страсти и узлете оставили далеко иза себе, у геополитичким урвинама и беспућу двадесетог века. И сада, као поражена држава, умор(е)на нација и дезоријентисана популација, вегетирају негде на маргини живота, историје и светских збивања.

Ово се може учинити сувише грубом или сувише песимистичком сликом само неком ко је преспавао последњу деценију (односно две), или, пак, онима, релативно малобројним,

који од актуелне политике имају директне користи, па им зато све делује лепше и ружичастије. Остали немају много дилеме. Сем, евентуално, око тога ко је од српских политичких актера последњих четврт века и у коликој мери допринео општем посрнућу.

Али око описа постојећег стања, готово да нема спора. Сви се слажу да је земља девестирана, држава покрадена, привреда уништена, институције разваљене, систем вредности поремећен, елита корумпирана, народ апатичан, интелигенција пасивизирана, подељена и неутицајна.

2.

Постоји само једно, ако не баш потпуно оправдање, а оно барем једна значајна олакшавајућа околност. Србија је, наиме, током претходних година заиста била подвргнута бруталном „специјалном третману“ од стране победника у глобалном хладном рату, који је овде испробавао не само различите врсте конвенционалног оружја, него и бројне технике специјалног, медијског и психолошког ратовања. Тако да је тренутно стање државе, нације, медија и елите умногоме резултат овог спољашњег „инжењеринга“, почев од санкција и „хуманитарног бомбардовања“, па до наметања влада и кључних политичких и економских решења. При чему готово да није лако пресудити шта је изазвало теже последице – поменуте санкције и бомбардовање током деведесетих, или, пак, ово касније (постпетооктобарско) „пријатељство“ и полуокупација.

А актуелна влада?

Актуелна, тј. „нова“ и „најновија“ (Вучићева) влада је само продужетак „старе“, то јест, одлазеће Вучићеве владе. А обе су само радикализовани продужетак политике која се – некада са више, а некад са мање ентузијазма – у Србији води последњих четрнаест година, то јест, након петооктобарског преврата. То је политика готово искључиво оријентисана на Запад, са чланством у ЕУ као апсолутним приоритетом и (нео)либералном економском политиком и приватизацијом као ултимативним и врховним циљем.

За малобројне трезвене посматраче тај курс није превелико изненађење – мада се мора

рећи да су чак и они били помало изненађени убрзањем и бескрупулозношћу са којом је поменути курс спровођен у претходних годину и по дана.

Чак и највећи скептици у погледу напредњачке политике, они који од почетка нису имали илузије о томе шта стоји иза „пројекта СНС“ и подршке коју је он добио од западних амбасада и центара моћи у Бриселу и Вашингтону, и који су (да не кажем, који смо) због тог свог исправног увида понекад били несхваћени, па чак и нападани од напредњачких лобиста и једног дела (псеудо)патриотске јавности, чак и они нису могли да претпоставе колика државна штета ће бити направљена за овако кратко време. И како ће, комбинацијом политичке узурпације и медијске манипулације, Александар Вучић успети да за ту штету још буде и награђен са милион и седамсто хиљада гласова и апсолутном победом на мартовским ванредним парламентарним изборима.

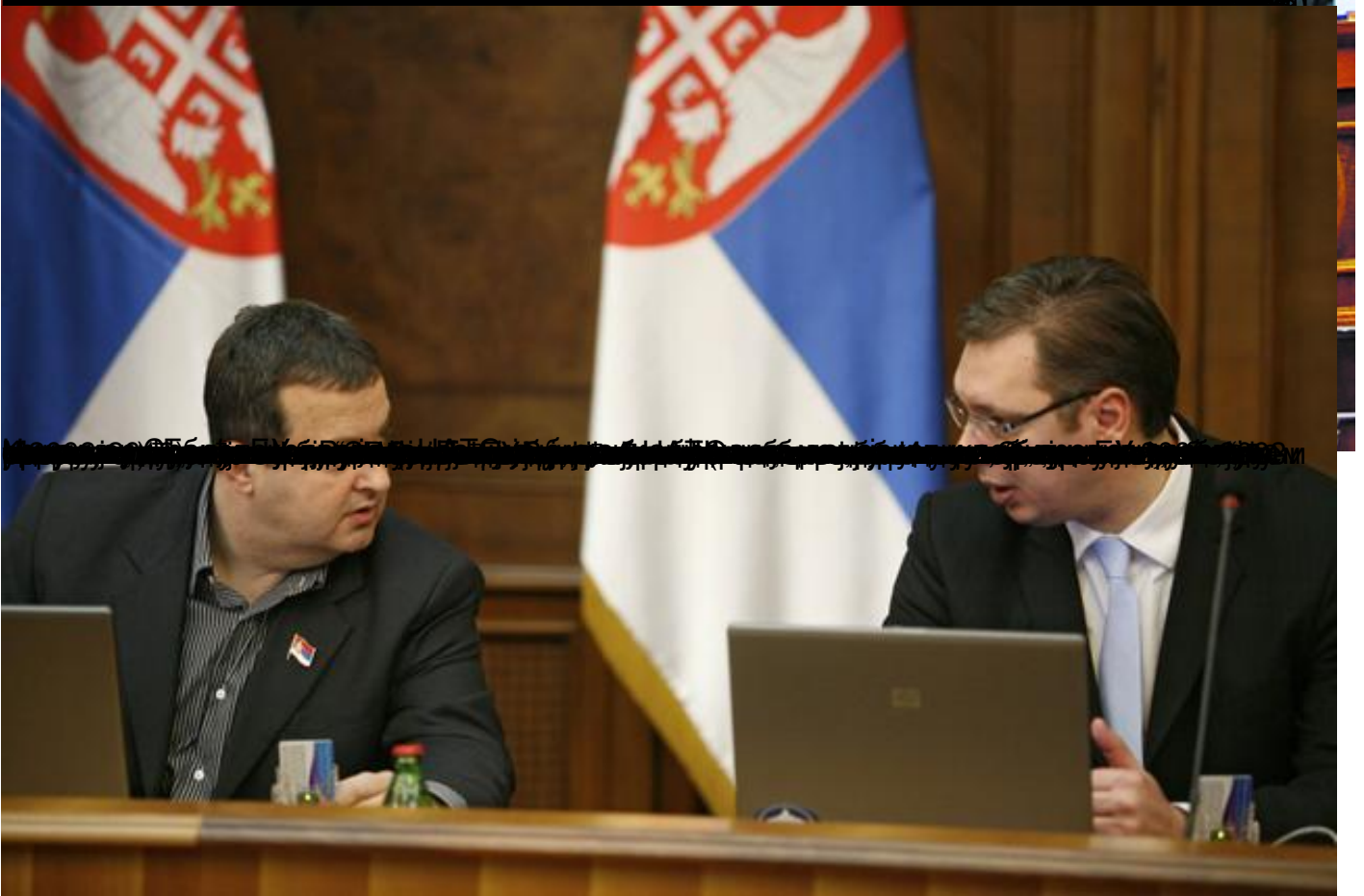
3.

А да му/им дамо шансу? Оних „сто дана“ и тако то.

С обзиром на то да смо за мање од две године два пута имали парламентарне изборе и – рачунајући и реконструкцију – чак три „нове“ владе, прилично бесмислено делује флоскула о сто дана „поштеде за нову владу“ на коју се, иначе, радо позивају они који владу и власт ионако никада не критикују.

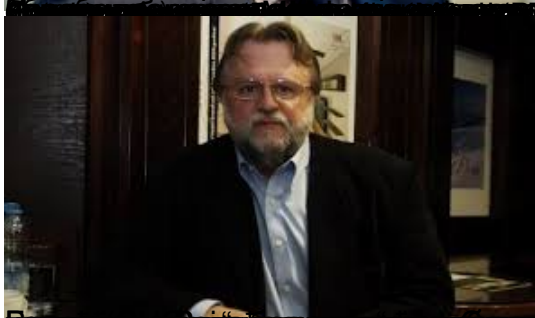
Влада за сузе, смех и срамоту

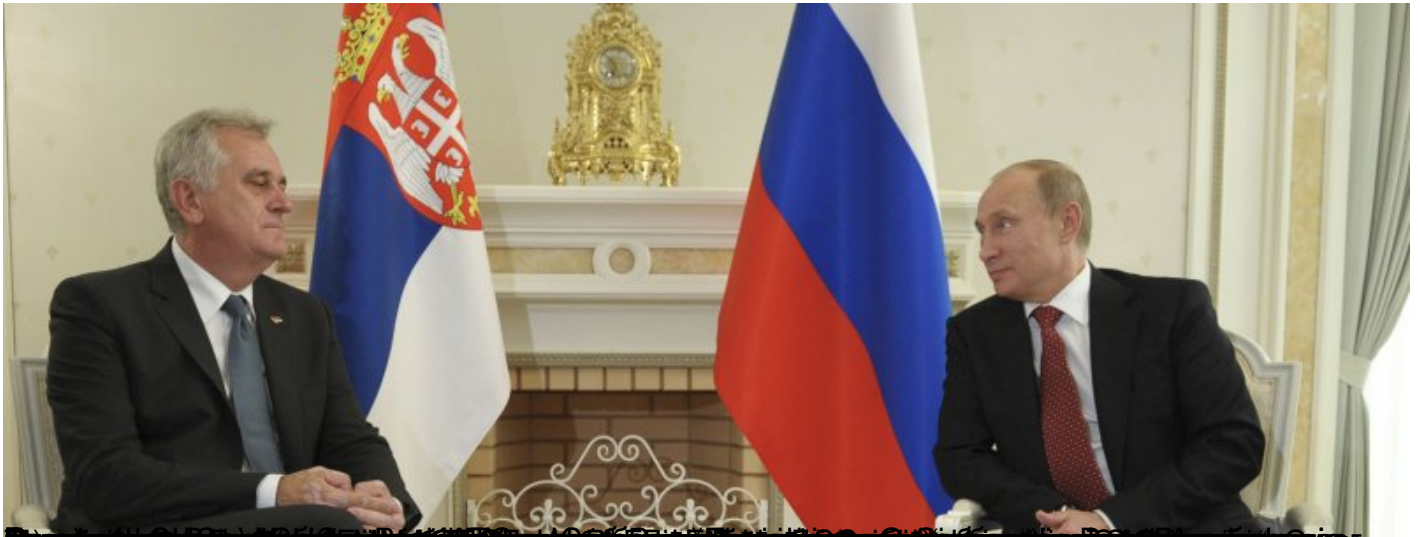
Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 06 мај 2014 17:05

Влада за сузе, смех и срамоту

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 06 мај 2014 17:05

Влада за сузе, смех и срамоту

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 06 мај 2014 17:05

